

Lovforslag nr. L 193. Fremsat den 26. januar 1989 af Jane Oksen (FP), Aage Brusgaard (FP), Kirsten Jacobsen (FP), Ingrid Kjældgaard (FP) og Poulsgaard (FP)

Forslag

til

Lov om helårsbeboelsesret

Ingen offentlig myndighed kan hindre en person i at bo i et hus, blot fordi beboelsen foregår på andre dage af året end tilladt i offentligretlige forskrifter.

Bemærkninger til lovforslaget

Rundt om i landets sommerhuskommuner udkæmpes som bekendt store fejder mellem kommunalforvaltningerne og familier, der ønsker at overnatte i deres sommerhus i dele af vinterhalvåret eller eventuelt permanent.

I den strid står Fremskridtspartiet hundrede procent på den enkelte borgers side. Forlagsstillerne finder det afskyeligt, at loven (særlig § 7 a i lov om sommerhuse og camping m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 357 af 15. juli 1985) er indrettet sådan, at myndighederne kan gribe ind, når en ejer af en ejendom selv ønsker at overnatte og bo i sin egen ejendom eller overlader til andre at bo der.

Ud over en aldeles uholdbar henvisning til, at det er myndighedernes opgave at opretholde orden inden for privatområdet, plejer kommunerne at forsvare sig med, at det offentlige ikke har råd til at betale for kloakering, vejasfalt og -belysning, postudbringning, renovation, offentlige transportmidler, snerydning, forsyninger af elektricitet, varme, vand, gas osv., som måtte følge af, at sommerhuse benyttes til helårsbeboelse.

Heller ikke det argument er imidlertid fem flade øre værd. Selvfølgelig må ejerne af de pågældende huse affinde sig med de faciliteter, der nu engang er tilgængelige i området, og selvfølgelig må de som alle andre overholde forureningslovgivning m.v. Vil de ikke det, kan de lade være med at overnatte i huset. Men hvis de uanset det nævnte forhold ønsker at bo i deres egne ejendomme (og/eller lade andre bo der), bør de ikke tildænges med noget som helst yderligere overformynderi fra den offentlige administration. Også her må gælde, at den enkelte skal have lov til at gøre på sin ejendom, hvad der passer ham, når det ikke mærkbart generer andre.

Selvfølgelig kan det i sådanne sommerhuse – som alle andre steder – tænkes, at børn bliver vanrøgtet, og så må selvsagt de almindelige regler i den til enhver tid gældende børneværnslovgivning komme ind i billedet.

Dernæst kommer de mørkemænd og mørkedamer, der er rædselsslagne over at overlade noget for dem uoverskueligt til det enkelte menneskes frihed, med argumenter om, at man sprænger kommunens skolestruktur. Skolernes elevkapacitet må imidlertid ind-

rette sig efter, hvor børnefamilierne bosætter sig, og ikke omvendt.

I debatten er det videre blevet hævdet, at folk sandelig ikke må bo dér, hvor ambulancer og brandbiler kun vanskeligt kan komme frem. Denne »omsorg« – der tilsyneladende kun gælder vinterhalvåret – hviler på en bedrøvelig pyrementalitet, som helt må forkastes over for, at den enkelte skal have lov til at udsætte sig for den fare ikke på sekunder at kunne blive hjulpet af udrykningskøretøjer i påkommende tilfælde, hvis han selv frivilligt efter egen vurdering anser fordelene ved sommerhusvinterophold for større.

Dernæst er det til støtte for, at kommunen skal have hånd i hanke med, hvem der bor i sommerhusområder m.v., hævdet, at kommunerne kan komme ud for urimelig store sociale udgifter. Fejlen her er imidlertid den måde, som vi i Danmark har valgt at finansiere socialbudgettet på, sådan at fattige kommuner med svagt skattegrundlag pålægges for store byrder. Problemet må derfor løses ved en byrdefordelingsreform som flere gange foreslået af Fremskridtspartiet.

Når man videre har hævdet, at det offentlige ville opvurdere sommerhuse, hvis de kunne benyttes hele året, og derved gøre dem dyrere i skat, er det imidlertid heller ikke noget, der kan komme i betragtning over for ønsket om udvidet personlig frihed for ejeren. Skattereglerne fastsættes af folkevalgte organer og skal selvsagt tilpasses, hvad disse finder er den rette samlede skatteudskrivning, og skatten skal fordeles, som Folketing og kommunale råd finder rigtigt. Derimod skal skattevæsenet ikke bruges som Den Store Bastian til at forskrække folk fra at bruge deres egne ejendomme, som det passer dem.

Ej heller er hensynet til uforstyrret kommunal planlægning nogen hellig ko. Det er menneskers trivsel og frie udfoldelsesmuligheder, det gælder om at fremme. Bureaukraternes tro på, at kommuneplaner, regionplaner osv. skulle udgøre værdier i sig selv, er aldeles forfjet. Sandheden er under alle omstændigheder, at de kæmpeanstrengelser, der har været udfoldet ved planlægningsdillerne, er ofret aldeles forgæves. Ingen kan forudse udviklingen, og det er kun urimelige og unødige selvpinsler at lægge livets udvikling i de spændetrojer, som planerne udgør.

Samfundsmæssigt vil lovforslagets vedtagelse selv sagt have den fordel, at den eksisterende bygningsmasse bliver bedre udnyttet. Da det offentlige pålagde sommerhusrestriktioner, skyldtes det også en overvurdering af, hvilken rigdom og velstand Danmark ville komme til at flyde i – så meget, at man kunne tillade sig at lade store boligmasser henstå ubeboede halvdelen af året. Nu har de sørgelige kendsgerninger overbevist os om, at danskerne vågner op som konen i muddergrøften, og så må vi selv sagt drage den konsekvens igen at ophæve disse offentligretlige restriktioner.

Under alle omstændigheder bor folk jo også under den nuværende lovgivning i deres sommerhuse om vinteren. Problemet er blot, om man skal kriminalisere denne helt almindelige adfærd eller indrette loven efter de faktiske forhold. Ved valget mellem disse to muligheder foretrækker forslagsstillerne den sidstnævnte.

Nu findes der jo også sommerhusrestriktioner, som er begrundet i private aftaler (servitutter). I det omfang noget sådant eksisterer, påvirkes det ikke af nærværende lovforslag, som jo alene drejer sig om »offentligretlige forskrifter«.

Ved spørgsmål nr. S 269 til miljøministeren den 30. november 1988, jf. Folketingstidende 1988–89, forhandlingerne sp. 3893, ønskedes oplyst, hvorvidt ministeren ville fremkomme med et lovforslag til helårsbeboelse af sommerhuse, og om ministeren på davæ-

rende tidspunkt ville forlænge eventuelle dispensationer. Af ministerens svar fremgik, at der ikke var planer om at fremsætte forslag om ændring af lov om sommerhuse og camping m.v., men at der påtænkes udsendt en vejledning fra Miljøministeriet om dispensation fra forbudet mod helårsbeboelse i sommerhusområder, og at det i denne vejledning blev henstillet, at kommunerne ud fra menneskelige hensyn skulle give helårstilladelser til folkepensionister, der har ejet et sommerhus i 5 år eller mere.

Da Fremskridtspartiet mener, at en sådan vejledning ikke er tilstrækkelig, og da henstillinger ikke følges i lige høj grad af alle kommuner, ønsker forslagsstillerne at fremsætte dette lovforslag med henblik på en generel tilladelse til alle personer, der måtte have ønske om helårsbeboelsesret til deres sommerhuse.

Lovforslaget er en genfremsættelse af L 151 af 28. februar 1980 (Folketingstidende 1979–80, (2. samling), forhandlingerne sp. 5940 og 8909 og tillæg A sp. 3757), L 48 af 28. oktober 1982 (Folketingstidende 1982–83, tillæg A sp. 919, forhandlingerne sp. 2247, 10994 og 11281 samt tillæg B sp. 1021) og L 32 af 27. oktober 1987, (Folketingstidende 1987–88 (1. samling), forhandlingerne sp. 700 og 2188 samt tillæg A sp. 721).

Da det i praksis nok især bliver ældre mennesker, som vil få glæde af forslaget, kan det opfattes som en brik i Fremskridtspartiets pensionistpolitik.